

[Helge von Rosen.]

form af et tilsagn om, at ministeren, når resultatet af undersøgelsen forelå, selv ville tage spørgsmålet op med det til den tid siddende skatteudvalg.

Resultaterne er nu belyst og drøftet som lovet, og det givne tilsagn er dermed opfyldt. Socialdemokratiets forudsætninger for tilslutning til det nye system har vist sig ikke at holde stik, og dermed er socialdemokratiet naturligvis frit stillet. På den anden side kan vi ikke føle os bundne af det, der aftaltes i 1969 om undersøgelse og drøftelse, til at finde en løsning.

Som hr. Grünbaum vil vide, har man i finansministeriet og i regeringspartiernes kreds brudt hovederne i meget lang tid for at finde en løsning, en løsning, som på én gang kunne forene regeringspartierne og socialdemokratiet og også være administrativt farbar. Der har været vanskeligheder på alle fronter. Det er mislykkedes trods en meget positiv holdning fra alle sider, og skønt den ene gode idé til en løsning har været opstillet efter den anden. Der er bare ingen løsning, der har passet alle parter.

Den dybere baggrund for, at man ikke har fundet en sådan løsning, er måske den, at hverken den direkte ansættelse af lejeværdierne, som hr. Grünbaum nu vil vende tilbage til, eller ansættelsen via stuehusvurdering er forankret i en mere konkret vurderingsbasis som f. eks. den, vi har erfaringer for, hvad hele landbrugsejendomme er omset til i fri handel. Stuehuse er nemlig i reglen sammenbygget med eller placeret ganske tæt op ad avlsbygninger, de er integreret med dem for at bruge et moderne udtryk, og de hverken udlejes eller handles for sig selv som stuehuse i fri handel i et omfang, som overhovedet kan danne basis for en vurdering, der kan siges at være forankret i noget konkret.

Hertil kommer de højst ulige forhold landet over, fra den nordsjællandske bylandmand til hedebonden; det er også et forhold, der, som hr. Jens Foged lige har nævnt, gør en løsning svær. Det er da ikke udelukket, at man kan finde en løsning, men det har altså ikke været muligt her i farten, om jeg så må sige.

Man kan vel heller ikke se bort fra, at når det har vist sig ugørligt nu at blive enige om at skære igennem med en eller anden højere

procent f. eks., så skyldes det vel også at-mosfæren omkring alle de direkte og indirekte boligsubventioner i samfundet i øvrigt og erfaringen for, hvor svære de er at komme til livs. Bylandmandens fordele, som hr. Grünbaum har hæftet sig særligt ved, er jo ikke noget enestående. Det er heller ikke enestående, at fordelene netop koncentrerer sig om de mere velhavende, de besiddende, de ældre; det er jo et kendetegn ved hele vores boligsituation, så hvorfor skulle det dog være så mærkværdigt i denne sag?

Også det forhold har vanskeliggjort en løsning, tror jeg, at ingen ønsker at stå svagere ved starten af det, der skal ske i 1974.

Forslaget om know-how-beskatning for selskaber efter samme princip som det, der for 2 år siden indførtes for personer, forekommer både rimeligt og praktisk. Det er detaljeret begrundet i bemærkningerne til forslaget.

Jeg skal slutte med på det radikale venstres vegne at anbefale lovforslaget med de ændringsforslag, som udvalgsflertallet har sluttet sig til.

Ømann: Jeg tog ved førstebehandlingens forbehold med hensyn til SFs stilling til dette ligningslovsforslag. Jeg må sige, at udvalgsbehandlingen ikke har gjort min lyst til at medvirke større.

Udvalgets tid er for en stor del gået med at drøfte landbrugsstuehusenes lejeværdi. Enhver kan se, at det vurderingsgrundlag, som man har nu, ikke duer til lejeværdifastsettelse. Enhver kan se, at lejeprocenten af denne grund og i øvrigt er for lav, men det viste sig, at partiet venstre ikke havde lyst til at have den højere, og så blev den ikke højere. Nu har socialdemokratiet altså draget den konsekvens at forlade det generelle procentprincip og foreslå en tilbagevenden til individuelle skøn. Jeg ville sådan set hellere have angrebet spørgsmålet via vurderingen og procenten, men når regeringspartierne end ikke kan enes om en procentregulering, som de selv føler og må føle behovet for, så kan jeg egentlig godt forstå reaktionen, og jeg vil anbefale at stemme for det socialdemokratiske ændringsforslag for at markere, at regeringens landbrugerafhængighed i dette tilfælde overskrider det rimelige.

Finansministerens ændringsforslag om